

REGLUGERÐ

um starfskjör launafólks og skyldutryggingu lífeyrisréttinda.

Lágmarks starfskjör.

1. gr.

Laun og önnur starfskjör, sem aðildarsamtök vinnumarkaðarins semja um, skulu vera lágmarkskjör fyrir alla launamenn í viðkomandi starfsgrein á svæði því er samningurinn tekur til. Samningar einstakra launamanna og atvinnurekenda um lakari laun og önnur starfskjör en hinir almennu kjarasamningar aðildarsamtaka vinnumarkaðarins ákveða skulu ógildir.

Lífeyrissjóðir.

2. gr.

Með lífeyrissjóði er í reglugerð þessari átt við lífeyrissjóð, sem starfar skv. sérstökum lögum eða reglugerð, sem staðfest hefur verið af fjármálaráðuneytinu.

Aðildarskylda að lífeyrissjóði.

3. gr.

Öllum launamönnum og einstaklingum, sem stunda atvinnurekstur eða sjálfstæða starfsemi er rétt og skylt að eiga aðild að lífeyrissjóði viðkomandi starfsstéttar eða starfshóps.

Launamaður telst sá einstaklingur, félagsbundinn í stéttarfélagi eða ófélagsbundinn, sem fær skattskyldar greiðslur og/eða skattskyld hlunnindi sem laun fyrir að leysa eitt hvert starf af hendi í annars hágu, enda sé það ekki háttur í sjálfstæðri starfsemi hans. Til launa telst m. a. endurgjald fyrir hvers konar vinnu, starf eða þjónustu, án tillits til viðmiðunar sem innt er af hendi fyrir annan aðila. Ekki skiptir máli í hvaða gjaldmiðli goldið er, hvort sem það er í reiðufé, fríðu, hlunnindum eða vinnuskiptum.

Einstaklingur telst stunda atvinnurekstur eða sjálfstæða starfsemi hafi hann tekiur af vinnuframlagi sínu í eigin rekstri. Ekki skiptir máli hvort hann er félagsbundinn í samtökum atvinnurekenda eða ófélagsbundinn.

Verði ágreiningur um það hvort einstaklingur teljist launamaður, atvinnurekandi eða stundi sjálfstæða starfsemi, skal fjármálaráðuneytið úrskurða um ágreininginn, að fenginni umsögn Alþýðusambands Íslands og Vinnuveitendasambands Íslands.

Verði ágreiningur um það, til hvaða lífeyrissjóðs iðgiöld vegna tiltekins starfs skuli greidd úrskurðar fjármálaráðuneytið um hann að fenginni umsögn Vinnuveitendasambands Íslands, Alþýðusambands Íslands og/eða þeirra aðila annarra, sem hlut eiga að máli, s. s. Farmanna- og fiskimannasambands Íslands, Bandalags starfsmanna ríkis og bæja, Sambands ísl. bankamanna, Bandalags háskólamanna og Vinnu-málasambands samvinnufélaganna. Sami maður getur átt aðild að fleiri en einum lífeyrissjóði samtímis, ef hann gegnir fleiri en einu starfi.

4. gr.

Trvggingaskylda b. e. skylda til að eiga aðild að lífeyrissjóðum skv. 3. gr., skal innt af hendi með hátttöku í lífeyrissjóðum skv. 2. gr. eftir því sem kostur er og skv. lögum eða reglugerðum einstakra sjóða um sjóðsaðild. Eigi maður ekki sjálf-sagða aðild að sjóði skv. 3. gr. velur hann sér lífeyrissjóð eftir því sem reglur einstakra sjóða leyfa. Sé trvggingaskyldu ekki fullnægt með þessum hætti skal henni fullnægt með iðgjaldagreiðslum til lífeyrissjóðs, sem fjármálaráðuneytið vísar til og með sam-

komulagi við viðkomandi lífeyrissjóð. Sé ágreiningur um til hvaða lífeyrissjóðs iðgjöld skuli greidd skulu þau greidd til Söfnunarsjóðs lífeyrisréttinda þar til úrskurðað hefur verið um sjóðsaðild skv. 3. gr.

Lífeyrisskrá lífeyrisréttinda skal veita einstaklingum og atvinnurekendum upp- lýsingar um til hvaða lífeyrissjóðs iðgjöld skuli greiða fyrir hvern mann eða um hvaða sjóði er að velja eigi það við.

Um stofn lífeyrisiðgjalda.

5. gr.

Iðgjald skal greiða í samræmi við lög eða reglugerð viðkomandi lífeyrissjóðs, sem maður á aðild að, sbr. 3. og 4. grein. Maður sem stundar atvinnurekstur eða sjálfstæða starfsemi, skal greiða af þeim tekjum, sem hann hefur af vinnuframlagi sínu og í samræmi við lög eða reglugerð þess lífeyrissjóðs, sem hann á aðild að.

Um greiðslu iðgjalda.

6. gr.

Iðgjald til lífeyrissjóðs skal vera a. m. k. 10% af viðurkenndum stofni iðgjalda, hvort sem hann er dagvinnulaun, kaupviðmiðun eða heildarlaun, eftir því sem kveðið er á um í reglugerð viðkomandi lífeyrissjóðs eða lögum.

7. gr.

Greiðsla iðgjalda skal fara eftir lögum eða reglugerðum viðkomandi lífeyrissjóða. Atvinnurekendur er skylt að halda eftir af launum starfsfólks síns iðgjaldahluta þess og standa viðkomandi lífeyrissjóði skil á honum ásamt móttframlagi sínu skv. þeim reglum, sem settar eru um iðgjaldagreiðslur í lögum eða reglugerð viðkomandi sjóðs. Verði vanskil á greiðslu iðgjalda skal viðkomandi lífeyrissjóður innheimta vangoldin iðgjöld hjá atvinnurekanda með vanskilavöxtum (dráttarvöxtum), sem Seðlabanki Íslands heimilar innlánsstofnunum hæsta að taka, frá gjalddaga.

Sé í lögum eða reglugerð lífeyrissjóðs ekki kveðið á um iðgjaldagreiðslutímabil og/eða gjalddaga, skal það eigi vera lengra en mánuður og skal gjalddagi eigi vera síðar en 10. næsta mánaðar. Eindagi skuldar skal vera eigi síðar en innan 30 daga frá því að iðgjöld féllu í gjalddaga.

Endurgreiðsla iðgjalda.

8. gr.

Lífeyrissjóðum er einungis heimilt að endurgreiða sjóðfélögum iðgjöld þeirra í því skyni að færa féð og þar með réttindi, sem þeim fylgja, milli lífeyrissjóða.

Þó er heimilt að ákveða í reglugerðum einstakra lífeyrissjóða að endurgreiða hlut launþega til erlendra ríkisborgara, sem flytja af landi brott og á þeim iðgjöldum sem menn greiða til lífeyrissjóða eftir að þeir hafa náð 75 ára aldri, svo og á þeim hluta iðgjalda, sem kann að fara fram úr því, sem skylt er að greiða skv. lögum eða kjarasamningum.

Önnur ákvæði.

9. gr.

Öllum atvinnurekendur er skylt að greiða vegna starfsmanna sinna í sjúkra- sjóði og orlofssjóði viðkomandi stéttarfélaga iðgjöld þau, sem aðildarsamtök vinnu- markaðarins semja um hverju sinni, og skv. þeim reglum, sem kjarasamningar greina.

Atvinnurekanda er skylt að halda eftir af launum starfsmanns iðgjaldi hans til viðkomandi stéttarfélags skv. þeim reglum, sem kjarasamningar greina.

10. gr.

Iðgjaldakröfur skv. reglugerð þessari njóta forgangsréttar í þrotabú atvinnu-
rekenda skv. 1. og 4. tölulið 84. gr. laga nr. 3/1878 sbr. 1. gr. laga nr. 23/1979.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt 9. gr. laga nr. 55 9. júní 1980 um starfskjör
launafólks og skyldutryggingu lífeyrisréttinda og öðlast þegar gildi.

Félagsmálaráðuneytið, 31. mars 1981.

Svavar Gestsson.

Hallgrímur Dalberg.

13. mars 1981.

Nr. 195.

L Ö G R E G L U S A M Þ Y K K T

fyrir Selfoskaupstað.

I. KAFLI

Um reglu og velsæmi á almannafæri.

1. gr.

Uppþot eða óspektir mega ekki eiga sér stað á almannafæri. Ekki mega menn
þyrpast saman á almannafæri svo að til tálma sé fyrir umferð eða til óþæginda fyrir
vegfarendur. Þegar talað er um almannafæri í samþykkt þessari er átt við götur,
vegi og svæði, sem almenningur fer um, eða ætlað er til almenningsafnota. Um
samkomuhús gildir ákvæði samþykktar þessarar um almannafæri, eftir því sem við á.

2. gr.

Þegar fjölmenni safnast saman á almannafæri, þar á meðal við dyr verslana,
samkomuhúsa eða annars staðar, þar sem almenningur kemur saman, skal raða sér
þannig, að þeir sem fyrstir koma fái fyrstir afgreiðslu. Við slík tækifæri skulu menn
í öllu haga sér eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglan eða umsjónarmaður setur til
að varðveita góða reglu.

3. gr.

Á almannafæri má ekki fljúgast á, né hafa í frammi hávaða eða móðgandi háttá-
lag, sem raskar allsherjarreglu eða ónáðar vegfarendur, eða þá, sem búa í nágrenninu.

4. gr.

Bannað er að hafast nokkuð það að, sem raskar næturro manna, að óþörfu, og
enginn má að ófyrirsynju berja á dyr eða glugga, hringja dyrabjöllum eða hafast
neitt það að sem veldur ónæði.

5. gr.

Á götum bæjarins eða þar sem hætta getur af stafað, má ekki renna sér á sleð-
um, eða hafa um hönd aðrar skemmtanir eða leiki, sem hindra umferð. Sömuleiðis
er bannað að hanga aftan í bifreiðum, eða öðrum farartækjum sem eru á ferð
um göturnar.

6. gr.

Eigi má skjóta af byssum eða öðrum skotvopnum í þéttbýli, nema á sérstökum
æfingarsvæðum, sem lögreglustjóri samþykkir.